

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

Αντώνης Ανθούλης 27.1.1914 – 15.12.2007

της Ανθής Πέσσα - Σαββίδου

«Ο γέρο πλάτανος του Σεραγείου της Κυθρέας ήγισε. Ο φθοροποιός και αδυσώπητος χρόνος ο οποίος συμπαρασύρει τα πάντα στο πέρασμά του δεν μπορούσε να εξαιρέσει τον Αντώνη Ανθούλη». Με αυτά τα λόγια ο Δήμαρχος Κυθρέας κος Μ. Σάββα αποχαιρέτησε τον συνδετικό κρίκο της Κυθρέας του Πρίν με την Κυθρέα του Σήμερα.

Το καφενείο του Ανθούλη ως χώρος στο κέντρο της πηλατείας αηλιά και ο ίδιος ως άτομο, ήταν η πόρτα για την είσοδο στην κωμόπολη των ειδήσεων, είτε αυτές έρχονταν τηλεφωνικά είτε με την «πόστα». Με το πέταγμα του ταχυδρομικού σάκου από το αυτοκίνητο της γραμμής, αναλάμβανε τα σοβαρά καθήκοντα του ταχυδρόμου, έπαιρνε στα χέρια του την «βούλια» και ανοίγοντας το σάκο άρχιζε να σταμπάρει κάθε φάκελο, διαβάζοντας ταυτόχρονα δυνατά το όνομα του παραλήπτη. Γύρω του μαζεύονταν όλοι όσοι περίμεναν γράμματα, ακόμα και οι θαμώνες του καφενείου στην προσπάθειά τους να εξυπηρετήσουν γείτονες, φίλους ή συγγενείς, στους οποίους έπρεπε να παραδοθεί το γράμμα. Ανάμεσα σε αυτούς και εγώ πάρα πολλές φορές σταλημένη από την γιαγιά μου την μ. Μαρίτσα, όταν περιμέναμε γράμμα από τους ξενιτεμένους θείους μου. Από τον Ανθούλη στη συνέχεια αγοράζαμε τα «πούλια» για την απάντηση ή την επίσημη «αερόκολλη» και σε αυτόν εμπιστευόμαστε στη συνέχεια τα νέα και τα μυστικά μας σε φάκελο, για να ταξιδέψει στον παραλήπτη.

Τα καθήκοντά του όμως δεν σταματούσαν μέχρι εδώ. Όταν στο κόκκινο κουβούκλιο κάτω από την σκιά της καρδιάς, το τηλέφωνο άρχιζε να κτυπά μεταφέροντας είτε τα κακά είτε τα καλά νέα, απαντούσε ακόμα και με το δίσκο στο χέρι για να πάρει ο ίδιος το μήνυμα ή για να στείλει να φωνάξουν το άτομο που έπρεπε να ανταποκριθεί στην κλήση. Όπως σωστά είπε στον επικήδειό του εκ μέρους του Δημοτικού Συμβουλίου ο Δήμαρχος Κυθρέας, «δεν θα σκιαγραφίσω την ζωή σου. Ήσουν γνωστός σε όλους τους κατοίκους της κωμόπολης. Η κοινωνική σου δράση στην κωμόπολη ήταν ποικιλόμορφη. Η ίδρυση και λειτουργία του νηπιαγωγείου στον Άγιο Ανδρόνικο ήταν αποκλειστική ιδέα δική σου και λειτούργησε με δικά σου έξοδα. Οι ταχυδρομικές υπηρεσίες παλαιότερα ήταν κάτω από δική σου ευθύνη, καθώς επίσης και ο τηλεφωνικός θάλαμος που άρχισε να λειτουργεί στο καφενείο. Υπήρξες επίσης ο επιστολογράφος του χωριού, γιατί τότε ο κόσμος με τη χαμηλή μόρφωση αναζητούσε την βοήθειά σου. Το καφενείο σου στο κέντρο της πηλατείας ήταν ομοιογενώς ένα μικρό πανεπιστήμιο.

Υπήρξες ένας πραγματικός άνθρωπος με ήθος και αρετές, αξιοπρεπής, μειλίχιος, κοινωνικός, άνθρωπος γεμάτος ανθρωπιά και καλωσύνη, γι αυτό έχαιρες του προσήκοντος σεβασμού και ανάλογης εκτίμησης από τα κοινωνικά στρώματα των συνανθρώπων σου».

Ο Αντώνης Ανθούλης γεννήθηκε στην Κυθρέα τον Γενάρη του 1914 και έφυγε στις 15 Δεκεμβρίου 2007. Γονείς του η Αθηνά και ο Στυλίουλης. Αδέλφια του η Δώρα Νίκου Ρούσου, η Ελένη Μιχάλη Πασιαρδή, ο Χριστάκης Ανθούλης και η Ειρηνιά Γιάγκου Κοφιοπούλου. Το 1947 παντρεύτηκε την Παναγιώτα, κόρη του ιερέα του Τιμίου Σταυρού της Χρυσίδας Παπά Ανδρέα, με την οποία απέκτησε τρία παιδιά. Τον Άντη, τη Στέλλα (Λίτσα) Δημήτρη Μαθιέσκου και τη Χρύσω Προυσή, που του έδωσαν εγγόνια και δισέγγονο.

Μη αντέχοντας τον ξεριζωμό από την Κυθρέα αναζήτησε νέο τόπο για να φτιάξει το σπιτικό του. Έζησε μαζί με τη γυναίκα του στον Πειραιά για 16 χρόνια για να επιστρέψει και να συνεχίσει την ζωή του ανάμεσα σε φίλους και γνωστούς.

«Μα - όπως ανέφερε και στον αποχαιρετισμό εκ μέρους της οικογένειάς του η κόρη του Χρύσω Προυσή - τα χρόνια βάρυναν πια τα κουρασμένα σου πόδια, λιγότεψαν το φως απ' τα γαλήζια μάτια σου που τα θυμάμαι πάντα να διαβάζουν.... Αν είναι να κρατήσω στη μνήμη μου μια σκηνή από σένα, είναι που διάβαζες οτιδήποτε έπεφτε στα χέρια σου απ' το πρωί ως το βράδυ... Για αυτό αγάπησα με πάθος τα γράμματα...

Σήμερα θα σου πω ένα γλυκό μυστικό που νομίζω τα είχες καταλάβει. Σε θαύμαζα, πατέρα, κι ένιωθα τόσο περήφανε για τις αρετές σου, για κείνη την πλήρη διαύγεια πνεύματος, για την απαρámηλη καλωσύνη σου, για το χιούμορ που σε διέκρινε ακόμη και στις πιο δύσκολες στιγμές σου, για την ευγένειά σου να μου ήες «ευχαριστώ πολύ» κι όταν ακόμη το στόμα αδυνατούσε να μασήσει την τροφή...

Όμως, αναπόδραστη η μοίρα του θανάτου κτύπησε τώρα τη δική σου πόρτα. Μόνο η δισεγγόνα σου Μαριλένα δεν το κατάλαβε, γιατί είναι βρέφος. Ούτε κι όταν είχες κηάψει προχθές που προαισθάνθηκες το θάνατό σου. Νασαι σίγουρος, πως όταν κι αυτή θα μεγαλώσει, θα καμαρώνει ακούοντας την ιστορία του παππού που υπήρξε υπόδειγμα στην οικογένεια και την κοινωνία.

Μόλις τώρα που έφυγες για την γειτονιά των αγγέλων κατάλαβα, πατέρα, γιατί τους τελευταίους μήνες αργοπέθαινες ψάχνοντας κάποιες στιγμές παράτασης ζωής. Δεν τόκανε η μεγάλη σου καρδιά ν' αφήσεις τη μάνα, τη σύντροφό σου για 62 χρόνια. Αυτή την άξια μάνα που σου στάθηκε θα τη στηρίξουμε, πατέρα, μείνε ήσυχος.

Σ' ευχαριστούμε όλοι μας, η γυναίκα, τα παιδιά και εγγόνια σου για όλα όσα μας πρόσφερες. Έκανες το καθήκον σου και με το παραπάνω.

Κοιμήσου ήσυχχα, αξέχαστέ μας πατέρα. «Μακαρία η οδός ήν πορεύη σήμερον»